

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. J. S.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, nám. Svobody 4, 602 00 Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2003, č. j. 30 Ca 487/2001 – 37,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2003, č. j. 30 Ca 487/2001 – 37, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2001, č. j. 1548/01/FŘ/120, zamítl žalovaný odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Brodě ze dne 30. 11. 2000, č. j. 60913/00/338920/7038, kterým byl podle ustanovení § 63 ve vazbě na ustanovení § 102 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „daňový řád“), žalobci sdělen předpis penále za pozdní úhradu daňové povinnosti na odvodu ze zisku za rok 1992 ve výši 182 980 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že penále se týká odvodu ze zisku, dodatečně vyměřeného za rok 1992 po provedené daňové kontrole, které je vypočteno s ohledem na ustanovení § 102 odst. 2 daňového řádu. Doměřený odvod ze zisku byl splatný ve lhůtě do 13. 12. 1996 a byl zaplacen žalobcem jako nabyvatelem privatizovaného majetku. K námitce žalobce uvedené v odvolání proti platebnímu výměru, že není v postavení daňového dlužníka a povinnost uhradit toto penále na něj nepřešla, uvedl žalovaný, že zákon č. 92/1991 Sb. je normou práva veřejného a z ustanovení § 15 vyplývá, že s vlastnickým právem k privatizovanému majetku přecházejí na jeho nabyvatele i jiná práva a závazky, související s privatizovaným majetkem, tedy i závazky daňové. Konstatoval, že v předmětné věci vydalo Ministerstvo pro správu národního majetku a jeho privatizaci dne 20. 6. 1996 rozhodnutí o privatizaci státního subjektu V. o. p. 014 s. p., se sídlem v U. B., metodou veřejné soutěže. Na toto rozhodnutí

pak navazuje smlouva č. 255/1997, o prodeji privatizovaného majetku, kterou uzavřel Fond národního majetku (dále též jen „FNM“) se žalobcem. Z uvedené smlouvy je zřejmé, že ze strany Fondu národního majetku došlo k uzavření smlouvy o prodeji privatizovaného majetku podle příslušných ustanovení zákona č. 92/1991 Sb. V čl. III. bod 2 této smlouvy se výslovně hovoří o tom, že s vlastnickým právem k privatizovanému majetku přecházejí na kupujícího i jiná práva a závazky, související s privatizovaným majetkem. Uvedl dále, že z protokolu o ústním jednání, který byl sepsán na Finančním úřadě v Uherském Brodě dne 9. 12. 1997 vyplynulo, že žalobce vzal na vědomí, že v rámci nabytí zprivatizovaného majetku na něj, jako na nabyvatele, přešly i daňové nedoplatky. Ze strany 4 tohoto protokolu je zřejmé, že kromě nedoplatku na jiných daních přešel na žalobce i nedoplatek na odvodu ze zisku za rok 1992 ve výši 362 340 Kč. Tento nedoplatek pak byl uhrazen žalobcem dne 22. 1. 1998. K námitce žalobce, že fyzické osobě odvod ze zisku nepřísluší, žalovaný uvedl, že se v případě žalobce nejedná o to, zda byl či nebyl poplatníkem odvodu ze zisku, ale zda byl v postavení daňového dlužníka ohledně konkrétní částky vyměřeného odvodu ze zisku. Konstatoval, že žalobcovo postavení daňového dlužníka vyplývalo z ustanovení § 15 zákona č. 92/1991 Sb., v souvislosti s ustanovením § 57 odst. 1 daňového řádu, nikoliv ze zákona č. 156/1989 Sb., o odvodech do státního rozpočtu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu v níž uvedl, že argumentace žalovaného, že Fond národního majetku je při prvním převodu majetku státu na jiné osoby vykonavatelem vůle ústředních orgánů státní správy, a že zákon č. 92/1991 Sb., je normou práva veřejného, je nepřípadná. Poukazoval na to, že z hlediska zákona č. 92/1991 Sb. je právně zcela bezvýznamné, jak a kým je Fond národního majetku řízen, neboť tento zákon je postaven na principu rovnosti stran, jejich ochotě či neochotě do smluvního vztahu vstoupit. Podle názoru žalobce uvedený zákon nesplňuje kriteria veřejnoprávní normy. Namítal dále, že pokud vstoupil do smluvního vztahu s dalším samostatným podnikatelským subjektem, nezakládala tato skutečnost důvod aplikace ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb. z hlediska daňových povinností nabyvatele. Konstatoval, že uvedený zákon není zvláštním předpisem, podle něhož by měl žalobce daň platit. Žalobce dále poukázal na rozhodnutí soudů včetně nálezů Ústavního soudu a uvedl, že sice nejsou pro žalovaného závazná, jsou však výkladovou pomůckou pro řešení tohoto případu. Dále namítal, že není pravdivý závěr žalovaného, že by závazky uznal. Z protokolu o ústním jednání ze dne 9. 12. 1997 tato skutečnost nevyplývá, a i kdyby tomu tak bylo, neměla by tato skutečnost právní význam, neboť žalobce by uznal dluh, který mu vůbec nevznikl. Poukazoval na to, že při vydání napadeného rozhodnutí žalovaný porušil obecně závazné předpisy, zákon č. 23/1991 Sb., daňový řád a zákon č. 92/1991 Sb. Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Podáními ze dne 9. 11. 2001, 1. 10. 2002 a 25. 2. 2003 doplňoval žalobu poukazem na další rozhodnutí soudu, případně publikované právní rozbory, jimiž žalobu upřesňoval.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 17. 12 2003, č. j. 30 Ca 487/2001 – 37, rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení. Dále rozhodl, že žalovaný je povinen uhradit žalobci na účet jeho právního zástupce náklady řízení ve výši 4800 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že v předmětné věci se soud zabýval dvěma otázkami, a to jednak otázkou možnosti přenosu povinnosti platit daň na jinou osobu, kterou posoudil v souladu s názorem Ústavního soudu (usnesení ze dne 12. 10. 2001, sp. zn. IV. ÚS 164/01) tak, že ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb. představuje zákonnou výjimku z nemožnosti smluvního přenosu daňové povinnosti. Ohledně druhé otázky, vycházející ve smyslu ustanovení § 58 daňového řádu z akcesority daňového penále shledal soud, že byla žalovaným rozhodnuta v rozporu

se zákonem. Při řešení této otázky vycházel soud rovněž z rozhodnutí Ústavního soudu, a to z nálezu sp. zn. IV. 186/96, sp. zn. I. ÚS 496/98, z nichž podle názoru soudu vyplývá, že ani případný přenos daňové povinnosti nezbavuje správce daně povinnosti, aby v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 daňového řádu osobě, která má nastoupit na místo původního daňového subjektu rozhodnutím podle § 32 odst. 1 daňového řádu mj. stanovil, jaké peněžité plnění se jí ukládá. Konstatoval, že pokud má být rozhodnutí o daňovém penále (o příslušenství daně) zákonné, musí se opírat o rozhodnutí o dani. Jestliže takové rozhodnutí, tak jako v daném případě, nebylo vydáno, resp. rozhodnutí o penále z něj nevychází, není pro rozhodnutí o daňovém penále dán ve smyslu § 58 zákona č. 337/1992 Sb. zákonný podklad. Soud dále konstatoval, že věc byla mj. posouzena v kontextu s rozsudkem tamního soudu ze dne 6. 8. 2003, č. j. 30 Ca 503/2000 – 49, který se týkal žádosti žalobce o vrácení přeplatku na odvodu ze zisku za rok 1992 ve výši 362 340 Kč. Soud tedy na základě výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalovaný (dále jen „stěžovatel“), a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Uvedl, že nesouhlasí s názorem soudu o tom, že rozhodnutí je nezákonné. Namítal, že nesouhlasí s názorem soudu vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k povinnosti vydat rozhodnutí podle § 32 odst. 1 daňového řádu. Podle názoru žalovaného byla argumentace soudu nepřípadná, neboť soudem použité ústavní nálezy řeší jiné situace. Poukázal na nález Ústavního soudu II. ÚS 428/2000 a konstatoval, že při jednání dne 9. 12. 1997 zaznamenaném v protokolu byl žalobce po poučení seznámen s daňovými povinnostmi: a) na dani z přidané hodnoty, b) na odvodu ze zisku, c) na dani z příjmů fyzických osob a funkčních požitků a d) na dani silniční, přičemž žalobce se vyjádřil tak, že výčet daňových povinností bere na vědomí. Podle názoru stěžovatele je zřejmé, že správce daně postupoval v daňovém řízení v souladu se základní zásadou daňového řízení – zásadou součinnosti - a informoval nabyvatele privatizovaného majetku o výši daňových nedoplatků na jednotlivých daních. Nebylo tedy nutné vydávat rozhodnutí podle § 32 odst. 1 daňového řádu, neboť daňový nedoplatek přešel na žalobce ze zákona podle ustanovení § 45 zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb. s tím, že důvod a výše nedoplatku byla žalobci známa z ústního jednání. Dále uvedl, že pokud tedy krajský soud dospěl k závěru, že ve věci žalobci v rámci velké privatizace došlo k univerzálnímu přechodu práv a závazků, a tedy k právnímu nástupnictví, je třeba současně vycházet z toho, že daňová povinnost na odvodu ze zisku za rok 1992 byla správcem daně doměřena původnímu daňovému subjektu dodatečným platebním výměrem dne 11. 11. 1996 pod č. j. 19334/I/96. Tento v době univerzální sukcese byl již pravomocný, a pak tedy závěr krajského soudu, že platební výměr na daňové penále za pozdní úhradu odvodu ze zisku za rok 1992, je nezákonný, protože se neopírá o rozhodnutí o dani, nevycházel ani z platné právní úpravy daňového práva, ani z právních závěrů v odůvodnění citovaných nálezů Ústavního soudu. Právní názor soudu pak ve vztahu k aplikaci ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb. popírá samotnou konstrukci právního nástupnictví – univerzální sukcese pro oblast veřejného daňového práva a ustanovení § 57 odst. 4 daňového řádu činí pro daňové řízení neaplikovatelným. Stěžovatel dále obsáhle vyložil problematiku otázky podřaditelnosti daňového penále jako závazku souvisejícího s privatizovaným majetkem. Uvedl, že penále na dani ani úrok z prodlení nejsou majetkovou sankcí v užším slova smyslu, nejsou majetkovým trestem v pojetí správního nebo trestního trestání, a nejsou úzce spojeny se subjektem, který kvalifikovaně porušil právní normu. Podle názoru stěžovatele nevyplývá z pozitivní právní úpravy penále na dani upravené v ustanovení § 63 daňového řádu, že by toto pro svou povahu nebylo podřaditelné pod ustanovení § 15 zákona č. 92/1991 Sb.,

obzvláště když svou povahou i úpravou odpovídá právu soukromému, úroku z prodlení, který bez dalšího je závazkem podřaditelným pod § 15 zákona č. 92/1991 Sb. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozhodnutí Krajského soudu v Brně za správné. S námitkami stěžovatele nesouhlasil. Uvedl, že daň ze zisku, za jejíž pozdní úhradu mu bylo předepsáno penále, nebyla žalobci vyměřena řádným platebním výměrem v souladu s ustanovením § 32 daňového řádu, ale nebyla ani na žalobcův daňový účet zaevidována. Není proto jasné, jak a z čeho bylo penále vlastně vypočítáno. Dále uvedl, že se nelze stát univerzálním právním nástupcem na základě kupní smlouvy (smlouvy o prodeji podniku). Poukazoval na to, že usnesení sp. zn. IV. ÚS 164/01 je podle jeho názoru nezákonné a je předmětem stížnosti u Evropského soudu pro lidská práva. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl a zavázal stěžovatele k náhradě nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu: a) tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, c) zmatečnosti řízení před soudem, spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Po přezkoumání napadeného rozsudku došel Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům:

Krajský soud se v napadeném rozsudku postavil na stanovisko, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, přičemž nezákonnost spatřoval v tom, že nebylo-li žalovaným vydáno rozhodnutí o dani (odvodu ze zisku), resp. rozhodnutí o penále z něj nevychází, není pro rozhodnutí o daňovém penále dán ve smyslu § 58 zákona č. 337/1992 Sb. zákonný podklad. V odůvodnění rozsudku pak poukázal dále na to, že věc byla mj. posouzena v kontextu s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2003, č. j. 30 Ca 503/2000 – 49, který se týkal žádosti žalobce o vrácení přeplatku na odvodu ze zisku za rok 1992 ve výši 362 340 Kč.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že je nezbytné zabývat se posledně citovaným rozsudkem Krajského soudu v Brně a zejména pak rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, č. j. 4 Afs 27/2003 - 83, který rozhodoval o kasační stížnosti žalovaného (Finančního ředitelství v Brně), podané proti tomuto rozsudku. Daná věc se týkala žalobce Ing. J. S., a to konkrétně rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2000, č. j. 9302/99/FŘ/120, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Brodě ze dne 9. 9. 1999, č. j. 47342/99/338920/7038, kterým podle ustanovení § 64 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. nebylo vyhověno jeho žádosti o vrácení přeplatku na odvodu ze zisku ve výši 362 340 Kč. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 8. 2003, č. j. 30 Ca 503/2000 – 49, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto rozsudku dospěl totiž k závěru, že přestože na žalobce Ing. Jaromíra

Sýkoru přešla podle ustanovení § 15 zákona č. 92/1991 Sb. povinnost platit odvod ze zisku, nezbavuje tento přenos daňové povinnosti žalovaného povinnosti, aby v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 daňového řádu osobě, která má nastoupit na místo původního daňového subjektu, rozhodnutím podle § 32 odst. 1 daňového řádu mj. stanovil, jaké peněžité plnění a v jaké výši se jí ukládá, a to zejména v případě a za situace, kdy daňová povinnost byla vyměřena pouze původnímu daňovému subjektu. Soud tehdy uzavřel, že vzhledem k tomu, že ve věci nebylo vydáno vůči žalobci žádné vykonatelné rozhodnutí, které by mu ukládalo peněžité plnění v souvislosti s přechodem daňové povinnosti, nezbylo než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 1. 2005, č. j. 4 Afs 27/2003 – 83, výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2003 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud nejprve předeslal, že se v tomto řízení o kasační stížnosti nemohl zabývat úvahou o tom, zda ustanovení § 15 zákona č. 92/1991 Sb. je zvláštním právním předpisem ve smyslu § 45 daňového řádu, umožňujícím přenos daňové povinnosti, neboť proti právnímu závěru, vyslovenému v odůvodnění napadeného rozsudku, v němž se soud ztotožnil s právním názorem žalovaného, totiž s tím, že ustanovení § 15 zákona č. 92/1991 Sb. je zvláštním právním předpisem umožňujícím přenos daňové povinnosti, nebyla v kasační stížnosti vznesena námitka. Žalobce kasační stížnost nepodal, pouze v závěru svého vyjádření ke kasační stížnosti pro úplnost uvedl, že s tímto názorem soudu nesouhlasí. V dalším pak dospěl Nejvyšší správní soud k jinému názoru než Krajský soud v Brně. Nejvyšší správní soud na základě zhodnocení zjištěného skutkového stavu a po posouzení obsahu nálezů Ústavního soudu IV. ÚS 186/96, I. ÚS 469/98 a II. ÚS 428/2000 uzavřel, že vychází-li se z toho, že ustanovení § 15 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, je výjimkou ze zásady nemožnosti smluvního přenosu daňové povinnosti, na základě něhož dochází v důsledku tzv. velké privatizace k univerzálnímu přechodu práv a závazků, není povinností správce daně, aby novému majiteli rozhodnutím podle § 32 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. stanovil, jaké peněžité plnění se mu ukládá, zejména když z průběhu jednání a údajů finančních orgánů vyplývá, že nový majitel byl seznámen s důvodem i výší daňových povinností předcházejícího poplatníka. Seznámením nového majitele s důvody a výší daňových povinností původního daňového dlužníka, které bylo realizováno sepsáním protokolu podle § 12 zákona č. 337/1992 Sb., dostál správce daně zásadě uvedené v ustanovení § 2 odst. 2 daňového řádu, která vyjadřuje povinnost úzké součinnosti správce daně s daňovými subjekty. Nejvyšší správní soud tak přisvědčil závěru žalovaného Finančního ředitelství v Brně, že závazný právní názor vyslovený v napadeném rozsudku krajského soudu o povinnosti správce daně vydat rozhodnutí podle § 32 odst. 1 daňového řádu ve vztahu k žalobci, vycházel z nesprávného právního posouzení této otázky soudem.

Z výše uvedeného vyplývá úzká souvislost a vazba mezi popsaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu a nyní posuzovanou věcí, kdy ostatně, jak již bylo výše konstatováno, se obě věci týkají stejného žalobce.

Rovněž v nyní posuzované věci nebyl napaden právní názor krajského soudu, uvedený v odůvodnění napadeného rozsudku, totiž ten, že ustanovení § 15 zákona č. 92/1991 Sb. představuje zákonnou výjimku v nemožnosti smluvního přenosu daňové povinnosti (§ 45 zákona č. 337/1992 Sb.). Proti tomuto závěru žalovaný (byť se k němu obsáhle v kasační stížnosti vyjadřuje) nevznesl námitky a žalobce kasační stížnost nepodal. Pouze v závěru svého vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 8. 3. 2004 uvedl, že s tímto názorem nesouhlasí

a poukázal na to, že usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 164/01, o něž krajský soud opírá svůj názor, je předmětem stížnosti u Evropského soudu pro lidská práva.

Zbývalo tedy posoudit otázku (důvod kasační stížnosti uplatněný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), zda krajský soud posoudil správně problém nutnosti vydání rozhodnutí o povinnosti zaplatit daň (odvod ze zisku) ve vztahu k žalobci jako předpokladu zákonnosti rozhodnutí o daňovém penále (o příslušenství daně).

K této otázce lze říci, že Nejvyšší správní soud, který neshledal nutnost revize svého závěru vysloveného v rozsudku ze dne 20. 1. 2005, č. j. 4 Afs 27/2003 – 83, v rámci zachování kontinuity svého rozhodování, nutně musel dospět k závěru, že názor krajského soudu vyslovený v odůvodnění napadeného rozsudku, jímž je odůvodňována nezákonnost rozhodnutí žalovaného, je nesprávný.

Vyslovil-li Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozhodování právní názor o tom, že v případě žalobce (při respektování přenosu daňové povinnosti ve smyslu § 15 zákona č. 92/1991 Sb.) nebylo povinností správce daně, aby žalobci jako novému majiteli rozhodnutím podle § 32 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. stanovil výši daňové povinnosti (odvodu ze zisku), pak právní názor vyslovený krajským soudem v nyní napadeném rozsudku nemůže obstát.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že vycházel-li krajský soud z právního názoru, že na žalobce přešla podle § 15 zákona č. 92/1991 Sb. povinnost zaplatit odvod ze zisku za bývalého daňového poplatníka, pak měl současně dospět k závěru, že v tomto konkrétním případě nebylo povinností správce daně, aby žalobci rozhodnutím podle § 32 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. rozhodl o této dani (viz rozsudek NSS č. j. 4 Afs 27/2003 – 83 ze dne 20. 1. 2005). Při respektování těchto právních závěrů pak nutno konstatovat, že předpokladem zákonnosti rozhodnutí o daňovém penále (o příslušenství daně) nebylo v tomto konkrétním případě rozhodnutí o odvodu ze zisku vydané správcem daně vůči žalobci. Nevydal-li tedy správce daně vůči žalobci rozhodnutí o daňové povinnosti (odvodu ze zisku), nelze tuto skutečnost považovat za okolnost, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného, jímž vyměřil žalobci penále za pozdní úhradu odvodu ze zisku za rok 1992.

Lze tedy přisvědčit právnímu názoru žalovaného, že závazný právní názor vyslovený v napadeném rozsudku krajského soudu o tom, že předpokladem zákonnosti vydání rozhodnutí o daňovém penále vůči žalobci je předchozí rozhodnutí správce daně o odvodu ze zisku vydané vůči žalobci, vycházel z nesprávného právního posouzení této otázky. Uvedené ve svých důsledcích znamená, že tvrzený důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. byl v posuzované věci shledán. Pokud jde o žalovaným tvrzený důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebyl tento důvod v kasační stížnosti blíže objasněn a odůvodněn. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by v řízení před soudem chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Na základě výše uvedeného právního názoru, který ve věci zaujal Nejvyšší správní soud ve spojení s názorem obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, č. j. 4 Afs 27/2003 - 83, nezbylo, než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem shora uvedeným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu